

Arrest

nr. 157 704 van 4 december 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 15 juli 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 maart 2013, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2015.

Gehoord het verslag van eerste voorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van de tweede verzoekende partij, bijgestaan door advocaat B. DE SCHUTTER, die tevens verschijnt voor de eerste verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 augustus 2011 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: de vreemdelingenwet). De aanvraag wordt gebaseerd op een aandoening van de tweede verzoekende partij (hierna verkort: verzoekster), waarbij wordt gesteld *“dat zij lijdt aan een zeer ernstige posttraumatische depressie, die medicamenteus wordt behandeld worden en waarbij het risico enorm groot is bij stopzetting van de behandeling.”*

Op 21 oktober 2011 werd de aanvraag ontvankelijk verklaard.

Op 15 januari 2013 heeft verzoekster zich aangeboden voor een onderzoek bij de ambtenaar-geneesheer.

Op 6 maart 2013 adviseerde de ambtenaar-geneesheer als volgt:

"Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 05.08.2011.

Hiervoor maak ik gebruik van de volgende bijgevoegde medische stukken:

- *Standaard medisch getuigschrift (d.d. 27/01/2011) ingevuld door dr. L., huisarts, waaruit blijkt dat betrokkene een depressie heeft waarvoor ze medicamenteus wordt behandeld;*
- *Standaard medisch getuigschrift (d.d. 14/06/2011) ingevuld door dr. L. waaruit blijkt dat betrokkene een anxio-depressie heeft;*
- *Standaard medisch getuigschrift (d.d. 12/07/2011) ingevuld door dr. L., waaruit blijkt dat betrokkene een ernstige depressie heeft met verscheidene symptomen waaronder zelfmoordgedachten;*
- *Verslag van mr. J. dat we niet als medisch attest kunnen weerhouden.*

Tijdens een consultatie op de Dienst Vreemdelingenzaken op 15 januari 2013 kon het volgende worden vastgesteld:

Bijkomende documenten die werden aangeboden:

- *Attesten (d.d. 27/06/2011, 10/10/2011, 14/03/2012 en 25/10/2012) van mr. J. die niet als medisch attest kunnen worden weerhouden;*
- *Standaard medisch getuigschrift (d.d. 12/10/2011) ingevuld door dr. L., psychiater, waaruit blijkt dat betrokkene angstig is en nachtmerries heeft evenals een depressie. Ze wordt medicamenteus behandeld;*
- *Standaard medisch getuigschrift (d.d. 22/02/2012) ingevuld door (stempel onleesbaar), huisarts, waaruit blijkt dat betrokkene angstig is, nachtmerries heeft en een aantal andere symptomen. De graad van ernst wordt als matig omschreven;*
- *Trimestrieel verslag (d.d. 14/03/2012 en 10/10/2012) opgemaakt door dr. L. waaruit enkel blijkt dat er een 'status quo' is zonder verdere verduidelijking;*
- *Attest (d.d. 14/01/2013) opgemaakt door dr. M.-G., huisarts, waaruit blijkt dat betrokkene neerslachtig is en cervicale pijn heeft. Er wordt geen behandeling vermeld.*

Huidige symptomatologie:

De betrokkene vermeldt dat ze geheugenproblemen heeft en niets kan vertellen. Als we betrokkene via een tolk duiden dat er geen asielrelaas wordt verwacht maar duidelijkheid over haar medische situatie, weet ze te vertellen dat ze naar 't school gaat maar na 't school zich niets meer herinnert. Verder doet ze huishoudelijk werk. Ze zou zich niet alleen op straat kunnen begeven omdat ze de straten niet kent. Betrokkene vermeldt dat ze soms niet tegen het lawaai kan en ze dan niemand wil zien. Ze kan niet slapen zonder medicatie.

Huidige behandeling:

Betrokkene toont de medicatie die ze neemt: oxazepam, Zolpidem, Dominal en venlafaxine.

Op basis van de medische stukken in het dossier kunnen we weerhouden dat deze 41-jarige dame neerslachtig is en slaapproblemen heeft. Ze zou ook reumatische pijnen hebben maar ze neemt hiervoor geen medicatie en heeft dit ook niet vermeld tijdens de consultatie.

De vermelde aandoeningen vormen, zelfs zonder behandeling, geen risico voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. De ernst is niet van die aard dat ze een dergelijk risico kunnen vormen. Afwezigheid van een behandeling in het thuisland betekent niet dat betrokkene onmenselijk of vernederend bejegend zal worden.

Op basis van de vermelde medische gegevens kan worden afgeleid dat de betrokkene kan reizen en geen nood heeft aan mantelzorg om medische redenen.

Conclusie:

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)

De in deze medische attesten beschreven aandoeningen kunnen niet beschouwd worden als direct levensbedreigende aandoeningen.

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is. Bijgevolg stel ik vast dat het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd artikel. Derhalve is er medisch gezien dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland."

Op 14 maart 2013 werd de aanvraag ongegrond verklaard. Dit is de bestreden beslissing die aan verzoekers op 19 juni 2013 ter kennis werd gebracht, gemotiveerd als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 05.08.2011 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

*U.X. (...)
U.A. (...)
+ kinderen:
U.Z. (...)
U.M. (...)*

*Nationaliteit: Kosovo
(...)*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (...), aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 21.10.2011, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (...).

Er werden medische elementen aangehaald door U. A. die echter niet weerhouden konden worden (zie medisch verslag arts-adviseur d.d. 06.03.2013)

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers een schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 3 van het Europees verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna verkort: het EVRM), van de materiële motiveringsplicht, van de formele motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna verkort: de wet van 29 juli 1991) en van de zorgvuldigheidsplicht. In drie middelonderdelen lichten verzoekers toe als volgt:

"Eerste middelonderdeel:

Uit het medisch verslag van arts-adviseur T. blijkt de attesten van de psycholoog van verzoekster, de heer P. J., niet in overweging worden genomen aangezien ze "niet als medisch stuk kunnen worden weerhouden".

Het betreffen vier attesten van 27.06.2011, van 10.10.2011, van 14.03.2012 en van 25.10.2012.

Nochtans stelt het artikel 9ter, §1, lid 3 van de Vreemdelingenwet:

"De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft."

De wet stelt niet dat er enkel medische attesten mogen worden voorgelegd, maar heeft het dus over "nuttige en recente inlichtingen aangaande zijn ziekte".

De genoemde psychologische attesten geven wel degelijk "nuttige en recente inlichtingen aangaande zijn ziekte", aangezien ze een overzicht geven van de symptomen waaraan verzoekster lijdt, aangezien ze uiteenzetten wat aan de basis van verzoekster aandoening ligt (verkrachting en mishandeling in het thuisland), en aan gezien ze in fine telkens een inschatting geven van de duur van de behandeling en van de mogelijkheid tot terugkeer naar het thuisland.

Een en ander geldt temeer nu in verschillende voorgelegde (en wel in overweging genomen) medische attesten uitdrukkelijk wordt verwezen naar de noodzaak van een psychologische opvolging (zie attest van dr. L. van 12.10.2011, waar naar deze attesten verwezen wordt; zie ook attest van dr. L. van 12.07.2011 waarin gewezen wordt op de noodzaak van een psychologische "prise en charge"; het attest van dr. L. van 14.06.2011 stelt uitdrukkelijk dat psychologische opvolging nodig is als noodzakelijke behandeling om de opgelopen trauma's te kunnen verwerken).

Bovendien werd het psychologisch attest van 10.10.2011 ook mee ondertekend door psychiater L., zodat minstens dit rapport mee in overweging had moeten worden genomen.

Deze documenten waren zeker pertinent inzake de beoordeling van de aanvraag van verzoekster, doch er is geen kennis van genomen, en ze zijn niet meegenomen in het finale oordeel. Daardoor heeft de verwerende partij, behalve de voormelde alinéa uit het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, ook de zorgvuldigheidsplicht geschonden die luidt als volgt:

"De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen."

Uw Raad oordeelde zeer recent:

"Tevens moet worden gesteld dat het feit dat een document aangaande de gezondheidstoestand van een vreemdelingen dat samen met een standaard medisch getuigschrift wordt overgemaakt niet voldoet aan de in artikel 9ter gestelde vereisten waaraan het standaard medisch getuigschrift zelf dient te voldoen of dat in het standaard medische getuigschrift niet uitdrukkelijk naar dit stuk wordt verwezen geen reden vormt om dit document niet in aanmerking te nemen bij de beoordeling van de ingeroepen medische problematiek. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorziet immers enkel vormvereisten wat betreft het standaard medisch getuigschrift en niet wat betreft eventuele bijlagen".

(arrest van uw Raad van 26.06.2013 met nummer 105.907).

Om deze redenen alleen al dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

Tweede middelonderdeel

Het medisch verslag, waarnaar wordt verwezen in de eigenlijk bestreden beslissing, geeft een overzicht van de bijgevoegde medische attesten, gaat daarna over tot een beknopte weergave van de inhoud van de raadpleging op 15.01.2013, bespreekt de huidige behandeling en stelt daarna:

"Op basis van de medische stukken in het dossier kunnen we weerhouden dat deze 41-jarige dame neerslachtig is en slaapproblemen heeft. Ze zou ook reumatische pijnen hebben maar ze neemt hiervoor geen medicatie en heeft dit ook niet vermeld tijdens de consultatie.

De vermelde aandoeningen vormen, zelfs zonder behandeling, geen risico voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. De ernst is niet van die aard dat ze een dergelijk risico kunnen vormen. Afwezigheid van behandeling in het thuisland betekent niet dat betrokkene onmenselijk of vernederend bejegend zal worden."

Verder worden de aandoeningen van verzoekster niet meer inhoudelijk besproken, maar wordt enkel gesteld dat de aandoening niet zou passen binnen het artikel 9ter Vreemdelingenwet, op basis van de hierboven geciteerde bespreking van de aandoening van verzoekster.

Deze beschrijving is echter gebrekkig: de interpretatie van de medische attesten is foutief (materiële motiveringsplicht) en er wordt geen link gelegd tussen de aandoening en het artikel 9ter (formele motiveringsplicht).

Vooreerst moet worden vastgesteld dat de aandoening van verzoekster samengevat wordt tot één zin: Op basis van de medische stukken in het dossier kunnen we weerhouden dat deze 41-jarige dame neerslachtig is en slaapproblemen heeft. (Immers de daarna besproken reuma wordt niet beschreven in de medische attesten en ligt niet aan de basis van de aanvraag 9ter.)

Deze ene zin is geen correcte vertaling van de ziekte zoals die wordt omschreven in de talrijke medische en psychologische attesten: daarin wordt immers aangehaald dat het gaat om een anxio en posttraumatische depressie, die ondermeer angstaanvallen, nachtmerries en zelfmoordgedachten met zich meebrengt:

- Het attest van dr. L. van 27.01.2011 heeft het over een posttraumatische majeure depressie met een slechte prognose in geval van stopzetting van de behandeling
- Het attest van psychiater L. van 12.10.2011 wijst op een "majeure" graad van ernst, en stelt dat in geval van stopzetting verzoekster in een chronische vorm van depressie zou blijven
- De trimesteriële rapporten van psychiater L. van 14.03.2012 en van 10.10.2012 verwijzen naar het uitgebreid medisch attest van 12.10.2011 en stellen dat er een status quo is, m.a.w. is de aandoening nog steeds even ernstig als toen.

Hieruit blijkt dan ook dat de samenvatting van de aandoening als "een neerslachtige dame met slaapproblemen" niet strookt met de medische attesten die verzoekster bijbrengt.

De arts-adviseur, en de beslissing die naar diens verslag verwijst, neemt dan ook een besluit dat niet strookt met de inhoud van het dossier. De door de arts-adviseur genomen conclusie wordt niet gedragen door de feitelijke gegevens in het dossier

Er is dan ook sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht die door Uw Raad immers als volgt wordt omschreven:

"De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624). (74492 31.01.2012)"

(citaat uit arresten met nummer 74492 en 74497, beiden van 31.01.2012).

Daarnaast wordt bovendien geen link gelegd tussen de bovenstaande (hoe dan ook foutieve) conclusie, en de reden waarom deze aandoening dan niet zou kunnen vallen binnen de contouren van het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Er wordt inderdaad niet uiteengezet waarom het medische probleem van een "41-jarige neerslachtige dame met slaapproblemen" geen onmenselijke of vernederende behandeling zou kunnen uitmaken wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst.

De motivering is dus alleszins niet afdoende, in de zin van het artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, die in feite een uitdrukking is van de formele motiveringsplicht.

Uw Raad heeft al geoordeeld:

"De verwerende partij stelt dat terecht de formele motiveringsplicht niet vereist dat voor elk motief een bijkomende uitleg moet gegeven worden, doch deze bemerking doet geen afbreuk aan het feit dat de motivering van een bestuurlijke beslissing de bestuurde minimaal moet toelaten te begrijpen waarom deze beslissing genomen werd zodat hij met kennis van zaken zijn rechtsmiddelen kan aanwenden. Deze vereiste impliceert dat wanneer geponeerd wordt dat een vreemdeling niet voldoet aan de voorwaarden die worden gesteld in een wetbepaling die twee situaties voorziet, er duidelijk uiteengezet dient te worden waarom geen van beide situaties van toepassing is. De motivering van de bestreden beslissing voldoet niet aan deze voorwaarde en is derhalve niet pertinent en draagkrachtig. De door de verwerende partij in haar nota met opmerkingen geciteerde rechtspraak laat niet toe tot een ander besluit te komen.

De formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, werd miskend."

De schending van de materiële en van de formele motiveringsplicht is daarmee aangetoond en is op zich al een voldoende reden om de bestreden beslissing te vernietigen.

Derde middelonderdeel

Verweerder stelt, wellicht terecht, dat verzoekster niet lijdt aan een onmiddellijk levensbedreigende ziekte, maar stelt daarnaast dat zelfs indien er geen behandeling voorhanden is in het land van herkomst, er geen onmenselijke of vernederende behandeling dreigt in geval van terugkeer.

Nog los van het feit dat de achterliggende redenering van deze stelling niet wordt aangetoond, stellen verzoekers vast dat verweerder nalaat het onderzoek dat het artikel 9ter hem oplegt op volledige wijze te analyseren.

Volgens de rechtspraak van Uw Raad en is het artikel 9ter immers gelinkt aan het artikel 3 EVRM, en moet dan ook een analyse worden gevolgd van dit artikel 3 EVRM die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) oplegt.

In zijn analyse heeft het EHRM oog voor alle elementen van de zaak, en dus ook voor de algemene omstandigheden in het land van herkomst. Alle elementen dienen tezamen onderzocht te worden, zonder dat de (vermeende) vaststelling dat één element onvoldoende zwaar zou zijn, op zich kan leiden tot de conclusie dat de andere elementen niet meer moeten worden onderzocht.

Met andere woorden: de verweerder mag zich bij de analyse van het risico op vernederende of mensonterende behandeling in geval er geen behandeling voorhanden is in het herkomstland niet

vergenoegen met de vaststelling dat de aangehaalde ziekte onvoldoende ernstig zou zijn, zonder de situatie in het herkomstland te analyseren.

Dit blijkt uit het arrest van Uw Raad van 29.11.2012 met nummer 92.397, waarin ondermeer gesteld wordt:

"In haar beoordeling van artikel 3 van het EVRM weegt het EHRM het volgende af: de beschikbaarheid van de vereiste zorgen en de medicatie in het herkomstland en, in mindere mate, de toegankelijkheid van de vereiste medische behandeling en zorgen in het land waarnaar de vreemdeling zal worden uitgewezen en indien hierover gegevens bekend zijn wordt ook onderzocht of er nog familie aanwezig was en of er opvang voorhanden was in het land van herkomst en of er sprake is van een kritieke of vergevorderde gezondheidstoestand. Het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM betreft meer dan het louter beantwoorden van de vraag of het voor betrokkene fysiek mogelijk is om te reizen of de vraag of de verwijdering een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit of het leven van de betrokkene. Het Hof heeft oog voor alle omstandigheden die een aanhangige zaak betreffen, en dus ook voor de algemene omstandigheden in het land van herkomst alsook de persoonlijke situatie van een vreemdeling in dat land van herkomst. Het is immers mogelijk dat factoren en omstandigheden, die op zichzelf genomen geen aanleiding geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM, in hun combinatie wel aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Aldus motiveert het Hof in haar arresten, zelfs als reeds is vastgesteld dat de ziekte van betrokken vreemdeling heden zich niet in een terminale of kritieke fase bevindt, ook verder met betrekking tot de eventuele beschikbaarheid van een medische behandeling in het land van herkomst en de eventuele beschikbaarheid van een medische behandeling in het land van herkomst en de eventuele aanwezigheid van een sociale of familiale opvang in het land van herkomst" (eigen onderstreping).

Zodoende schendt de verwerende partij het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, zoals geïnterpreteerd in het licht van het artikel 3 EVRM en de rechtspraak van het EHRM.

Ook het derde middelonderdeel is op zichzelf, en minstens in samenlezing met de andere middelonderdelen, ernstig en gegrond.

Ze leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel verzoekers, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom verweerder deze heeft genomen, zodat zij kunnen beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover zij beschikken. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort: de Raad) stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Zo wordt in deze beslissing, onder verwijzing naar artikel 9ter van de vreemdelingenwet en een medisch advies van een ambtenaar-geneesheer van 6 maart 2013, gesteld dat uit het medisch dossier van verzoekster niet kan worden afgeleid dat zij lijdt aan een ziekte die een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit vormt en evenmin aan een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijk of vernederende behandeling indien geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. Het advies waarnaar wordt verwezen, werd samen met de bestreden beslissing aan verzoekers ter kennis gebracht en kan bijgevolg worden geacht integraal deel uit te maken van de motivering van deze beslissing. De Raad stelt vast dat in het betreffende advies van de ambtenaar-geneesheer een motivering is voorzien die pertinent en draagkrachtig is in het licht van de beide toepassingsgevallen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en waarbij concreet wordt toegelicht waarom de ingeroepen gezondheidstoestand van verzoekster geen voldoende graad van ernst heeft om aanleiding te kunnen geven tot een machtiging tot verblijf in België op grond van voormelde wetsbepaling. Er is geen enkel element dat wijst op het bestaan van een voldoende ernstige aandoening. Hij stelt eveneens vast dat op basis van de vermelde medische gegevens geen contra-indicatie om te reizen blijkt en er evenmin mantelzorg is vereist om medische redenen.

In zoverre verzoekers van mening zijn dat de bevindingen in het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer niet stroken met de vaststellingen in de door hen voorgelegde medische attesten, wordt hun betoog nader onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Er blijkt bovendien niet dat het enkele gegeven dat een ambtenaar-geneesheer mogelijk op bepaalde punten afwijkt van bepaalde gedane vaststellingen in de bij de aanvraag voorgelegde medische stukken tot gevolg heeft dat verweerder in zijn beslissing niet langer kan volstaan met een verwijzing naar dit advies van de ambtenaar-geneesheer. Deze laatste is zo ook overeenkomstig artikel 9ter, vijfde lid van de

vreemdelingenwet als enige bevoegd om zich uit te spreken over de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling en het in het eerste lid vermelde risico.

De motivering van de bestreden beslissing, inclusief het gestelde in het advies van de ambtenaar-geneesheer, is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoekers in staat te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissing is gegrond en om welke redenen wordt geoordeeld dat de gezondheidstoestand van verzoekster niet wordt weerhouden opdat een verblijfsmachtiging wordt toegestaan, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt.

De verwijzing naar rechtspraak van de Raad in dit verband is niet dienstig, nu deze rechtspraak geen precedentenwerking heeft en verzoekers bovendien geenszins aannemelijk maken dat zich thans een gelijkaardige situatie voordoet.

Een schending van de formele motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.3. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van verweerder. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of verweerder bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet onredelijk tot een besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder daarnaast de verplichting op zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat verweerder bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet – bepaling die aan de bestreden beslissing ten grondslag ligt – luidt verder als volgt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

Deze bepaling voorziet duidelijk twee mogelijkheden wat betreft de ingeroepen ziekte:

- de ziekte houdt een reëel risico in voor het leven of de fysieke integriteit,
- of de ziekte houdt een reëel risico in op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst.

Het vijfde lid van voormeld wetsartikel stelt:

“De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

De Raad benadrukt dat het onderzoek en de appreciatie van de door de vreemdeling aangebrachte medische gegevens uitsluitend tot de bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer behoren en het de Raad niet toekomt de medische beoordeling van de ambtenaar-geneesheer te betwisten (RvS 15 januari 2014, nr. 10.218 (c)). De Raad kan slechts nagaan of de bevindingen van de ambtenaar-geneesheer niet gebaseerd zijn op een gebrekkige of onjuiste feitenvinding en of geen incorrecte toepassing werd gemaakt van de toepasselijke wets- of reglementaire bepalingen.

De Raad merkt op dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet ruimer is dan artikel 3 van het EVRM, zodat het volstaat om de onderdelen te beoordelen in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de ambtenaar-geneesheer *in casu* rekening heeft gehouden met de verschillende door verzoekers voorgelegde medische stukken. Zij maken alleszins ook niet aannemelijk dat bepaalde medische stukken ten onrechte niet bij de beoordeling werden betrokken.

Verzoekers gaan weliswaar niet akkoord met de handelwijze van de ambtenaar-geneesheer waar deze aangeeft dat hij de attesten van een psycholoog niet beschouwt als een medisch stuk. Het komt de Raad evenwel niet kennelijk onredelijk of onwettig voor om te concluderen dat enkel attesten die werden opgesteld door artsen medische attesten zijn en om getuigschriften die niet werden opgesteld door medici buiten beschouwing te laten voor het vaststellen van het al dan niet bestaan van een gezondheidsproblematiek, de graad van ernst hiervan en de hieraan verbonden nood aan een behandeling ter voorkoming van een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling. Verzoekers maken ook geenszins aannemelijk dat hierin gegevens waren opgenomen die nog niet voorlagen en die alsnog afbreuk vermogen te doen aan de vaststelling in het advies van de ambtenaar-geneesheer dat het bestaan van een voldoende ernstige aandoening niet wordt aangenomen. Bijgevolg leidt de onregelmatigheid van het motief betreffende het attest "Rapport d'évolution psychologique" van 10 oktober 2011 dat werd opgesteld door een psycholoog en ook door dokter L. werd ondertekend niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Verzoekers betwisten niet het gestelde door de ambtenaar-geneesheer betreffende de reuma. Zij gaan enkel in op het gestelde in het advies van de ambtenaar-geneesheer betreffende de ingeroepen psychische klachten.

Verzoekers zijn van oordeel dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies de bevindingen van de behandelende artsen samenvat tot een zin. Meer concreet wijzen zij op het gestelde door huisarts L. in het attest van 27 januari 2011, het attest van psychiater L. van 12 oktober 2011 en op de trimestriële rapporten van psychiater L. van 14 maart 2012 en 10 oktober 2012 dat verwijst naar het uitgebreide medische attest van 12 oktober 2011. Zij wijzen er in wezen op dat de psychotherapie op regelmatige basis plaatsvindt en maandelijks een psychiatrisch onderzoek of behandeling wordt ingelast. Zij zijn van mening dat verzoeksters gezondheidstoestand wordt geminimaliseerd, terwijl deze nog even ernstig is als beschreven in het attest van 12 oktober 2011.

Verzoekster werd op 15 januari 2012 onderzocht door de ambtenaar-geneesheer en deze besluit dat wat de aangehaalde psychische klachten betreft, geen enkel element wijst op het bestaan van een ernstige aandoening. Hij stelde ook vast dat verzoekster medisch gezien kan reizen en geen mantelzorg behoeft.

Gelet op deze vaststellingen kon de ambtenaar-geneesheer vaststellen dat de ingeroepen psychische gezondheidssituatie actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van verzoekster en evenmin een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst.

De ambtenaar-geneesheer heeft hierbij ook duidelijk rekening gehouden met de thans door verzoekster gevolgde medicamenteuze behandeling, doch geoordeeld dat deze niet noodzakelijk is in de zin dat bij het ontbreken hiervan in het land van herkomst nog geen reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling blijkt en dit omdat niet blijkt dat de psychische aandoening een zodanige graad van ernst heeft dat deze in deze situatie aanleiding kan geven tot dergelijk reëel risico. Hij hield hierbij rekening met het door verzoekers als cruciaal geacht medisch attest van 12 oktober 2011, alsook met de onder meer in het voorliggende standaard medisch getuigschrift van 27 januari 2011 vermelde slechte prognose bij stopzetting van de behandeling, doch oordeelde dat enig reëel risico in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet blijkt.

Verzoekers blijven in gebreke de bevindingen van de ambtenaar-geneesheer te weerleggen of aan te tonen dat deze met enige onwettigheid of onzorgvuldigheid zijn behept wat de vaststelling betreft dat geen enkel element wijst op het bestaan van een ernstige aandoening.

Verzoekers betogen tot slot dat de ambtenaar-geneesheer ook een beoordeling dient te maken van alle elementen van de zaak, zoals de algemene omstandigheden in het land van herkomst. Er wordt door verzoekers echter niet geduid uit welke concrete vaststellingen in de voorgelegde medische attesten alsnog zou blijken dat er bij stopzetting van de behandeling, of indien een adequate behandeling niet mogelijk is in het land van herkomst, een reëel risico is dat er sprake zal zijn het leven of de fysieke

integriteit van verzoekster en of de ziekte-toestand verzoekster in de situatie dat in het land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is in een onmenselijke of vernederende situatie te plaatsen.

Er kan worden aangenomen dat *in casu* een voldoende onderzoek voorligt in het licht van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Uit het enkele gegeven dat het advies van de ambtenaar-geneesheer verder eventueel strijdig zou zijn met de door verzoekster neergelegde medische stukken en dat verzoekster het niet eens is met de beoordeling van haar gezondheidssituatie door de ambtenaar-geneesheer en van mening is dat haar psychische aandoening wordt geringschat, blijkt in ieder geval ook nog niet dat de ambtenaar-geneesheer is uitgegaan van een incorrecte feitenvinding of een manifeste beoordelingsfout maakte. Wanneer een verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt afgewezen, is dit ook veelal het geval omdat het advies van de ambtenaar-geneesheer inhoudelijk anders is dan de door de aanvrager ter ondersteuning van zijn aanvraag neergelegde medische attesten. Zoals reeds aangegeven, komt het de Raad niet toe een medische beoordeling te betwisten.

Bovendien heeft de ambtenaar-geneesheer verzoekster onderzocht om zich te vergewissen of zij op medische gronden tot een verblijf gemachtigd dient te worden. Er liggen *in casu* geen elementen voor die de Raad toelaten vast te stellen dat de ambtenaar-geneesheer niet op basis van zijn eigen vaststellingen tot zijn advies kon komen.

De Raad merkt vervolgens op dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet geenszins voorziet dat in alle gevallen moet worden onderzocht of er een adequate behandeling bestaat voor een medisch probleem in het land van herkomst van een vreemdeling en of deze toegankelijk is. Wanneer de ambtenaar-geneesheer op basis van de voorgelegde medische stukken en op basis van een persoonlijk onderzoek oordeelt dat verzoeksters aandoeningen geen voldoende graad van ernst hebben opdat deze in de situatie dat een adequate behandeling hiervoor niet voorhanden is in het land van herkomst, een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling inhoudt, blijkt niet dat er op hem een plicht rust om de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst of verblijf alsnog te onderzoeken.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft twee toepassingsgevallen: ziektes die een reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit en ziektes die een reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst. Hierbij kan ook worden gewezen op rechtspraak van de Raad van State dat het eerste toepassingsgeval van artikel 9ter van de vreemdelingenwet overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (RvS 29 januari 2014, nr. 226.251) of een toetsing inhoudt aan de vraag of er sprake is van een maximale ernst van de aandoening waarbij een terugkeer naar het land van herkomst zelfs niet kan worden overwogen en waarbij het ingeroepen levensgevaar of risico op een aantasting van de fysieke integriteit, die reëel moet zijn op het ogenblik van de aanvraag, een zeker karakter op relatief korte termijn heeft (RvS 16 oktober 2014, nr. 228.778). De Raad benadrukt verder dat de ambtenaar-geneesheer niet enkel het actuele gevaar voor het leven of de fysieke integriteit heeft onderzocht, waarbij hij aangaf dat er medisch gezien geen probleem is voor verzoekster om te reizen, doch hij tevens naging of de psychische klachten een zodanige ernst hebben dat deze aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst. Hij oordeelde dat dit niet het geval is.

Verzoekers slagen er niet in deze beoordeling te weerleggen of aannemelijk te maken dat de ambtenaar-geneesheer ten onrechte niet alle medische gegevens bij zijn beoordeling heeft betrokken of hierbij niet de nodige zorgvuldigheid aan de dag legde. Zij maken niet concreet aannemelijk dat er bij het ontbreken van een behandeling alsnog enige acute levensbedreiging zal ontstaan, enige ernstige aantasting van de fysieke integriteit of enig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling. Verzoekers brengen ook geen concrete gegevens aan die erop wijzen dat een terugkeer naar het land van herkomst niet aangewezen zou zijn.

De Raad merkt nog op dat verzoekers in zoverre zij een eigen beoordeling in de plaats stellen van het advies van de ambtenaar-geneesheer, de Raad uitnodigen tot een onderzoek van de opportuniteit van de bestreden beslissing wat niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Een schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond, zodat een schending van artikel 3 van het EVRM evenmin wordt aangetoond. Ook een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.4. Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend vijftien door:

mevr. C. BAMPS,

eerste voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De eerste voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS